

A LEGOLCSÓBB MAGYAR ELCZLAP. — FELELŐS SZERKESZTŐJE: A ZÖLD ÖRDÖG.

Kiadó tulajdonos:

BARTALITS IMRE.

MEGJELENIK HAVONKÉNT KÉTSZER,
a hó 1-jén és 16-án.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 2 frt.
Fél évre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

BUDAPEST,

VIII. Eszterházy-utca 12. sz.

A politikai eszmék kútforrása.

javára. Legalább lesz mivel magát agyonpoffantani.

Halbkreuzer: Ógy látom, hogy még mindég the vagy Magyarországon a legnagyobb zsidó!

Halbkreuzer: Üdv neked, the zsonaliszták thátelebenje! A ki Thisza Kálmánnak azon nagyszerő gondolatot sogalmaztad, hogy a mi kényelmönkért és anyagi haszonkért a keresztény sajtó megrendszabályoztassék. Fogadd ajándokul e diz revelvert. Sösd el a kóser eszmék diadalra jottatására.

Falk: Thodja mit borátom? Csak thartsa még a maga revelver. Nekhem moga is alkalmatlan és majd maga ellen is thalálok ki valamit a mi a halbkreuzereket kiszedi a zsebéből az én Llaydom

A bécsi iparosok.

Hires város az a Bécs,
Különösen arról,
Hogy annak, ki bántja őt,
Szeme közé karmol.
Tanuljatok a bécsiektől
S ne féljete a sakterektől.

Zsidó sajtó Bécsben is
Revolverrel bánik,
Ámde ott az iparost
Nem fogja el pánik.
Tanuljatok a bécsiektől
S ne féljete a sakterektől.

Hunczut zsidó zsonnaliszt
Sok az a mit művel.
Ám az iparos se rest!
S vissza szúrja tüvel.
Tanuljatok a bécsiektől
S ne féljete a sakterektől.

Bécsben a kis iparost
A zsidó szorítja,
S ezzel a gyűlöletet
Maga ellen szítja.
Tanuljatok a bécsiektől
S ne féljete a sakterektől,

Zsidók melle't harozola
A felpénzelt sajtó,
Megis mulatták neki
Merre van az ajtó.
Tanuljatok a bécsiektől
S ne féljete a sakterektől.

Irka, firka, zsidó heocz,
Mit sem árthat Bécsben
Őnálló ott az ipar
S a zsidó van présben.
Tanuljatok a bécsiektől,
S ne féljete a sakterektől.

Üdvözlünk hát bécsiek!
Büszkén nézünk rátok.
Védjék együtt az ipart
S legyünk jó barátok.
Tanuljatok a bécsiektől
S ne féljete a sakterektől.

A három császár találkozása.

Mialatt a három császár együtt reggelizett és ebédelt s kedélyesen eltársalgott, a három külügyminiszter titkon összeült, fújni a politika kövét, s valószínű hogy a következő társalgás folyt le köztük:

Bismark: Ugyan mondjátok csak! Mért épen Lengyelországot tűztétek ki találkozási helyül?

Giers: Azért, mert mind a három állam uralkodójának nem fog ártani a tipikus zsidófajt a saját fészkeben tanulmányozni, már pedig az tagadhatlan, hogy a lengyel föld termi a legeredetibb, a legközserebb zsidót.

Kálnoky: Azok ugyan a mi felső megyéinkben is eléggé tanulmányozhatók, de hát mért kelljen nekünk zsidókat tanulmányozni?

Giers: Azért, hogy ne csak mindég a zsidó minket, de egyszer már mi őket használhassuk fel gyarapodási czélokra.

Bismark: Az ugyan ránk férne!

Kálnoky: Nálunk tiltva van őket háborgatni, de egyszer talán mi is kivételt tehetünk?

Giers: A háromunk által képviselt birodalmakban régóta működik már az antisemitizmus.

Kálnoky: Ki fogjuk irtani.

Bismark: Szűkebb korlátok közé fogjuk szorítani.

Giers: Kár lesz fáradni. Meg fog az szünni magától is. Majd megmondom, hogyan.

Kálnoky: No szegény állambölcseink odahaza! Le vagytok főzve!

Bismark: Már megint lefőzött a muszka politikai tudományával!

Giers: Mind a három birodalomban a túlságig elharapódzott már e három fekély: a pálinka itatás, a hamis bukás és az uzoráskodás.

Kálnoky: Mennyire ismer ez minket!

Bismark: Hát még a szemitizmus melléknyavalyái! Azok sem megvetendőek.

Giers: A zsidókérdést össze fogjuk kötni a keleti kérdés megoldásával.

Kálnoky: Ah, tehát csakugyan szóba jön a keleti kérdés is?

Bismark: Hiszen tulajdonképen azért jöttünk ide.

Giers: Ugy van! De hogy egy államnak se kerüljön se katonája se pénzébe a keleti kérdés megoldása . . .

Kálnoky: Nem kell katonaság? Nagyszerű! Akkor a mi országgyűléseink bele fognak egyezni.

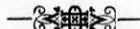
Bismark: No, ha nem kell pénz rá, akkor az én egyesített államocskáim aludni fognak tovább.

Giers: Indítványozom, hogy a török birodalom nyakára, hadseregeink helyett, küldjük el a zsidainkat, s bizonyos vagyok benne, hogy néhány év múlván tabula rázát fogunk ott találni.

Kálnoky: Nagyszerű! Az eszme nem rossz. Osztozkodni rá érünk majd akkor is.

Bismark: Miután az osztozás alá veendő állam úgyszólván tele lesz zsidóval, én a magam illetőségéről ezennel ünnepélyesen lemondok.

Giers, Kálnoky: Ez alighanem lefőzött mindkettőnket!

A csár bevonulása Varsóba.

Czár: Az istenért! Megálljunk. Amott vad brigantik bujnak elő a házakból.

Rendőrfőnök: Legyen felséged nyugodt, azok a vad kinézésű revolveres alakok jámbor zsidó zsornaliszták Magyarországból.

ZIMÁNDYHOZ.

Felbredénk „Ébresztő hang“-jaidra,
Melyek bejárták széles e hazát,
S okvetlen fogjuk törhetlen hűséggel
Szép elveid kibontott zászlaját.
Csak fel magasra, fel, az eszme él már
A tett terén csüggedni nem szabad,
Gyulassza tette a szép ifjúságot
Égész hazában prófeta szavát.

S majd vállvetten, egyesült erővel
Segíteni fog az ifju nemzedék,
Kinek nemes, még romlatlan szívében
A honfi tűznek tiszta lángja ég.
Te léssz az ősz vezér előttünk és mi
Követni fogjuk bátor nyomdokid,
S kivisszük azt, hogy juda sarja többé
Önön hazánkban meg nem undokit.

Az szent, hogy ott a „tisztelt ház“-ban
Kicsinylenek majd a hypokriták,
Kik nemzetünk fenségés templomát rég
Érdelkipiaczész alacsonyíták;
De fűd ki őket nyelved ostromával,
Hogy mindörökre elriadjanak
S hogy a nálok százsor méltóbbaknak
Meggilítő helyet, tért adjanak.

Álczázd le e galád hypokritákat,
S czirógasd meg a fariseusokat,
A két kulacsos talpnyaló, hizelgő,
Zsidó dédelgető „nagyságokat“.
S ne engedd a „nyúl bört“ belopni
Szép párduczboros mentéink közé,
Hisz e hazának négy folyós vidékét
Nem Mózes: Árpád vére öntözé.

Pirítsd meg egy kicsit a léha „Cultust“
És vedd szemügyre a financiát,
Rothschild bankház polyp karától
Tartsd vissza ezt a beteg Hunniát,
Ki hiába várta eddig Messiását,
De ime benned az elérkezett,
Csak tette most; a nagy nehéz munkához,
Hazánk nemtője nyujt segédkezet.

S e munka terhes, fáradságos is lesz,
De ez ne tartsa vissza lelkedet,
Munkálj a jobbakkal lűn összetartva,
Mert egyesült erő nagyon sokat tehet.
El, eljön egykor a dicső kor,
Melyben szép elved diadalra jut,
Akkor hazád majd hala érzelméből
Fon homlokodra myrtus koszorút.

Maczez.

A muszka herczeg Eötvös Károlynál.

Eötvös: Ah, kegyelmes fenség! Minek köszönjem e kiváló nagy szerencsét?

Herczeg: Annak, hogy az ön hire eljutott hozzánk is.

Eötvös: Mint híres politikusnak?

Herczeg: Korántsem, hanem csak mint eszlári védőnek.

Eötvös: Kitünő beszédjeim?

Herczeg: Kormányunknak rendkívül megtetszetek, s ezennel felhivom önt, hogy lépjen muszka szolgálatba.

Eötvös: De egyéni büszkeségem, függetlenségi elveim?

Herczeg: Hiszen ha az egyéni bü-zkeségét a tiszta eszlári eset nem sértette, akkor nem fogja sérteni egy kis muszkaszolgálat sem, mert nem mint politikus, hanem csak mint prókátor fog munkálkodni, s ez okoskodással párhivei előtt megint tisztára moshatja magát.

Eötvös: És mi lenne a kötelességem?

Herczeg: Csekélység! A hamarjában felkötött nihilistákról ki fogja utólagosan mutatni, hogy valóban nihilisták voltak, s ezáltal meg fogja kimélni közegünket az előleges fászesztó vizsgálatoktól

Eötvös: Bajos ám az nagyon.

Herczeg: Ugyan ne szerénykedjek! Tudjuk jól hogy mit tett a Solymosi Eszter ügyében.

Zsornaliszt és börziáner.

Börziáner: Ogyan édes zsornaliszt borátom! Mit fog csinálni edyütt a három császár?

Zsornaliszt: No, thodja! Egy kissé keverni fogják biz ott Európa kártyáját.

Börziáner: Csinálnak ógye egy kis kalábríaszt?

Hogyan terem a kolera bacillus?

Részlet a sugár-út melletti kétszerecsen-utczából.

Friss revolver.

Kóbi: Ezek a legójobb zsornaliszt revolverek. Nem phoroncsolja mogának egyet?
Falk: Hiszen ezeket is én tholáltam fel.

A jordán affektálásra.

— Epigramm. —

Hajdanában nem henczegett
Mózes, Áron, Náthán;
Lőbört húzott és kinjában
Túl adott a náthán.

Manapság e három jordán:
Mózes, Áron, Náthán,
Hogy divatos hangja legyen,
Kapva kap a náthán.

A számító apa.

Schwarz: Minek akarod a te fiadat neveltetni?

Weisz: Postásnak.

Schwarz: Nű? És aztán miért akarod the a postához adni?

Weisz: Mert ott alapithatja meg legjobban a szerencséjét.

A legböszkébb uralkodó.

A három császár találkozáásra
Készül egy negyedik;
Ki is lehetne más? Mint
Rojtschild a hetedik.

Ő vágyik kincseihez
Nyerni még sokat,
Haszonra fordítani jól
Az államtitkokat.

Az ő zsebére lesz megoldva
Ugy is a kelet,
Adjanak bár neki
Ajtó mögött helyet.

Mindent a zsidókért.

Tudja az ég! Hány esztendő óta szitják a horvátok, a románok, a szászok és a tótok hazánkban irodalmilag is a magyar faj elleni gyűlöletet. Senki se törődött vele. A magyar fajt szabad volt szidni és piszkolni valamennyinek, még a zsidó revolver sajtónak is. Tisza Kálmán aludt rá egyet s eszébe nem jutott volna soha csak egyszer is, hogy a magyar fajgyűlöletét szító sajtó megrendszabályozását kérelmezze az országgyűléstől.

Amde fordult egyszer a koczka, az ő kedves zsidai ellen fordult a sajtó egy része, s azok hibáit kezdte sorra szellőztetni, nosza lett aztán riadalom! A zsidó az ne nyulj hozzám virág. Annak még a hibáit sem szabad a fejéhez vágni. Tehát piszki magyar sajtó! Nem lesz szabadságod. Tisza Kálmán meg fog rendszabályozni s ezentul Magyarországbán megint csak a magyarfajt lesz szabad sennyalni dobálni hogy lássa egész Európa, miszerint mennyire ur a saját házában.

Jöjj országgyűlés! És töröld el a szabadsajtót Magyarországon!

BOSSZÚT ALLOTT MIND A NÉGY.

— ELBESZÉLÉS. —

Sisziphülver Náci írójától.

Dummkopf és Schafkopf híres két budapesti börziánér volt. Egy házban laktak, Dummkopf az első, Schafkopf a második emeleten. Nejeik jó barátnek voltak, naponként látogatták egymást, de ők annál nagyobb gyűlölettel viseltettek egymás iránt.

Ellenségek voltak ugy a magánéletben, miként a börzén s egyébb üzleti dolgokban, örültek annak, ha valamiben árthattak egymásnak. A börzén mindég egymás ellen fogadtak s a melyik fél vesztes lett, összeszorított ököllel fenyegette a másikat, hogy bosszút áll rajta, mintha az csakugyan oka lett volna a veszteségének.

Egyben azonban mégis megegyeztek. Abban ugyanis, hogy mindketten elhanyagolták a feleségeiket.

Elhanyagolták őket a szó szoros értelmében, csupa fősvénységéből.

Azok szegények évek hosszú során át unták magukat otthon.

Pedig még mind a két asszony elég javabeli és csinos külsejű volt.

Fenyegették is gyakran a férjeiket részint a szemökben, részint a hátuk megett, hogy egyszer majd csak bosszút állanak rajtuk.

De azok mit sem adtak a fenyegetéseikre

Egy délután, midőn a férjek szokásszerint távol voltak, s a két nő együtt társalgott, így szólt Schafkopfné barátnőjéhez:

— Már én tovább ki nem állom.

— Én sem! Felelt rá Dummkopfné.

— Bosszút állok rajta.

— Ugy van, álljunk rajtuk bosszút.

— Udvarlót kell minden áron kerítenünk?

— Hogyan? Azonnal udvarlót?

— Igen! Jer az állarczos bába. Öltünk magunkra dominót. Azt hiszem, hogy ott a legszebb kalandok fognak a számunkra kinálkozni

— Jaj, édes Schafkopfné! Szeretnék ugyan én is magamnak egy udvarlót, de elvem nem menni utánna. Ha ugy épen magától, csupa véletlenségből jönne egy . . .

— Persze, ha az ég küldene a számadra egyet!

— No igen, természetesen az ég küldöttjének tekinteném őt, s akkor könnyebben bele nyugodnám a sorsomba.

— Ha mindég csak itthon ülünk, bizony soha sem fog a sült galamb a szánkba repülni. Nekem már a mai álarczos bábra meg is van rendelve a dominóm. Ma teszem meg első kirándulásomat. Nos? Még egyszer hivlak, akarsz e velem jönni?

— Csak menj magad, nem fogok eltérni az elveimtől.

— Akkor hát éld egyedül tovább unalmas napjaidat, utaink elválnak. Én megyek ki a nagyvilágba.

— És azért mégis megtörténhetik, hogy mire neked lesz valakid, akkorára már én is fogtam magamnak itthon valakit.

— Mit? csak nem a férjemet akarod tán?

— Isten ments! Az sem volna különbség az enyémmel. Hanem hiszen a pók is csendesen vonul meg a maga vackában, és azért mégis könnyen fog legyet.

II.

Safkopfné az nap éjjel előtt másodmagával tért haza az álarczos bából.

Szobaleánya referálta, hogy férje még nincs honn, s valószínű, hogy csak hajnal felé fog hazatérni. Vacsorára és tarockparthiera lett meghíva. Örömmel lélegzett fel e hír hallatára s megfogva a mellette álló csinos fiatalember karját, azt a setét szobákon át saját szobájába vezette.

— Itt most már biztonságban van édes Zoltán! — Szólt Schafkopfné, könnyedén dobva le magáról dominóját. — Férjem csak nagy ritkán szokta e szoba küszöbét átlépni.

— Tiltva van neki?

— Nem biz az, csupa közönyösségből.

— Oh, a békavérű!

III.

Zoltánnak nem igen volt alkalmá negyedóráig sem udvarolhatni a forró légkörű szobában s már is a legkellemtlenebb helyzetbe jutott. A férj érkezett haza. Sietve jött s azonnal a nejét tudakolta, a mi annyit jelentett, hogy mielőbb fel fogja keresni. Zoltánnak a menekülésre kellett gondolnia. De merre? Kifele, arra, a merre jött, nem lett volna tanácsos. Elbujni nem volt hová. Szerencsére a szobaleány jött be jókora erős kötéllel a kezében, azt megerősítve s az erkélyen keresztül dobva, intett Zoltánnak, hogy ereszkedjék le. Zoltán e célból már ki is lépett az erkélyre, a midőn észrevette, hogy nincs rajta a kabát.

— Hah, azt elfeledtem felhúzni! A nélkül nem távozhatom. Keressék, ott kell lenni valahol a széken. Keresték, de nem találták.

A férj közeledett.

Zoltánnak kabát nélkül kelle leereszkednie.

IV.

A férj tovább időzött a nejeinél, mint rendesen. Különös jó kedve volt. Nem hagyta a nejét aludni, járt kelt a szobában s meggyújtá a gyertyát.

Egyszer csak a mint a mozdó elé akar kerülni, megbötkik valamiben. Lehajlik. fölemeli, s nagy csodálkozva látja, hogy az egy idegen kabát.

— Hogyan került ez ide?

— Ah, azt Dummkopfné hagyta itt az este. Munkával jött fel hozzám. Gombokat igazított rajta.

— De ez a kabát nagyon fiatalemberes. Az a vén zsukori férje nem szokott ily elegans öltözetben járni. Szük is volna neki. A zsebében néhány hétágú koronás névjegy van, Tyukodi Zoltán nével.

— Ah, az a hunczut Dummkopfné! Bizonyára csalja az urát Tyukodi Zoltán az udvarlójá. Több ízben hallám tőle a nevémet.

— És mivel tudnál te engem a felől meggyőzni, hogy Tyukodi Zoltán nem a te, hanem Dummkopfné barátjának udvalója?

— Küld le neki a kabátot. s meglásd. hogy szó nélkül elfogadja.

— Ám legyen, de magam akarom e kabátot átadni. Megyek azonnal, ha alszik, fölcsemetem, a nyugalmamért megteheti, hogy személyesen szót váltson velem. Te is kísérni fogsz. Légy tanuja barátjának zavarának.

Safkopfné lassan felöltözökdött s remegve, göpiesen engedelmeskedett a férjének.

Csengettek az első emeleten.

A szobaleány csakhamar felköltötte Dummkopfnét, a ki igéző pongyolában sietett az előszobáig.

Safkapof a gyertya világánál oda tartotta eleje a kabátot s komoly, mintegy rekedt hangon kérde:

— Tudja-e, hogy kié ez itt?

Dummkopfné elpirult, kissé mintegy tétovázni látszott, de csakhamar magához térve, határozottan válaszolt:

— Igen, tudom, az Tyukodi Zoltáné.

Leopoldina e szavak hallatára majd hanyatt esett rémülteben. Nem ment a fejébe, hogy miként tudhatja barátjáné ezt a titkát, a melyet még nem közölhetett vele.

— Ki ez a fiatal ember?

— Itt van nálam. Ha tetszik felköltöm s megismertetem vele.

— Ah, asszonyom. Ezer bocsánat! E szavaival nagy követ vett le a szivemről. Ne bántsa azt a jó urat. Mondja meg inkább neki, hogy tiszteltem, s becsülöm érte, hogy egy ily szép fiatal asszonyt nem hagy unatkozni. Jó éjt!

Safkopf midőn nejevel távozott, kaczagva mondá, hogy Tyukodi Zoltánt ezental gyakran meghívja ebédre, mert nemcsak megismerkedni de jó barátságban óhajt lenni azzal, a ki az ő kiállhatatlan szomszédja és ellenségének szarvakat rak a fejére, s bosszút áll helyette.

V.

Tyukody Zoltán a kötéllel lefelé ereszkedve csakhamar észrevette, hogy az nem ér le a földre, hanem csakis az első emelet ablakáig. Onnét pedig még nagyot kéne ugornia. Keze, lába, sőt még a nyaka is könnyen kitörhetnék. Zörgetni kezdte az első emeleten az ablakot. Az csakhamar megnyílt s egy nő nézett azon ki igéző pongyolában. Dummkopfné volt, ki első pillanatra megrémült a kötéllel csüngő fiatal embertől, de midőn az könyörögni kezdett, látva szánandó helyzetét, inkább segítette csak, hogy az ablakon mielőbb baj nélkül bejuthasson. Oda bent azután a fiatal ember őszinte vallomást tett, a mi Dummkopfnét nemcsak megnyugtatta, de sőt a rokonszenvét is annyira megnyerte, hogy rövid félórai enyelgő társalgás után ekként sóhajtott fel:

— Kezdem himni, hogy nekem önt az ég küldte.

— Nagy az én bajom! — sóhajta Zoltán. — Hol vegyek kabátot, a melyben tisztességgel távozhatom?

— Ne busuljon, hozok én egyet a férjeméből.

— Ah Istenem! Hátha az is haza talál jönni?

— Hiszen itthon is van.

— Micsoda? s kegyed ezt nekem csak most mondja?

— Ne féljen tőle, hiszen alszik! Ezzel Dummkopfné szép csendesen benyitott a férje szobájába.

Lábujhegyen közelít meg a szekrényét, s abból egy kabátot vett elő. Midőn visszafordult, hirtelen erős férfi karok ragadták meg a setében, mire ijedten felsikoltott.

— Te vagy? — szólt csodálkozva férje. Mit keresel te itt éjnek idején a szekrényemben?

— Jaj, mennyire megijesztettél! Eressz el, had távozzam.

— De bizony csak nem eresztelek. Ugy érzem, hogy kabát van a kezvedben. Akarom tudni, hogy miben töröd a fejed?

Krisztinának egy mentő gondolat cikkezott át az agyán.

Elmondta férjének, hogy miként menekült le hozzá Salkopfné udvarlójá, s hogy mi czélből vette kezébe a kabátot?

Dummkopf felöltözködött, átment a neje szobájába, s ott személyesen győződött meg a valóságról és nézte az erkélyről lecsüngő kötelet.

— Ön derek, bátor fiatal ember! — szólt Tyukodyhoz. — Becsülöm, a miért szarvakat rak Salkopfnak, az én ellenségemnek fejére. Legalább bosszút áll érettem. Mától fogva, nehogy több ily kelemetlenségnek legyen kitéve, mindenkor szívesen látott vendég lesz a háznál. Itt azután találkozhatik bátran Salkopfnéval. Ez éjjet pedig, nehogy feltűnést keltsen távozása a cselédek és házfelügyelő előtt, vendégszobámban töltheti.

VI.

Igy azután néhány hónap alatt mind a négyen bosszút állottak egymáson.

A hadgyakorlatok alatt.

Generális: Aztán fiúk! Ne merjen maródit jelenteni senki, mert elkardlapozom azt a hun-czut jordán mivoltját az édes apjának!

Lúdmáj szeletek.

Tisza Lajos gróf olyan felsőházat akar alakítani, a melybe a rabbinereket is beveheti. Hiszen meg se kell azt alakítani! Mondunk mi neki olyant, csak forduljon hozzánk.

A sakterpárt csupán a katolikus alsó páp-ságot vádolja antiszemizmussal. Pedig csalódik, mert az csakis a nép hitét reprezentálja. Az pedig kötelessége.

Panaszkodik Mocsári, hogy kár volt Helfyrt megbuktatni, mert az Kossuthot reprezentálta az országgyűlésen.

Jó volt megmondani, mert eddigelé senki se vette észre.

Wahrmann a Munkácsi képe előtt.

Nem győzöm a fejemet eléggé törni azon, hogy miként feszíthetett egyetlen hóhér háromat is egyszerre a keresztre? Nem voltak segédei? Mert hiszen a festő nem pingált a képre többet egynél. Mégis csak ügyesek lehetünk mi már az ó korban is a feszítés mesterségében!

Megvenni ugyan nem szeretném, de mégis kíváncsi volnék arra, hogy mennyire lehetne ennek a képnek az árát lealkudni?

Konsumátum est! Oh mikor mondhatom el ezt rólad magyar gentry!

Jajtelesz és Pinkelesz.

Jajtelesz: Thodod-e, hogy a jövő országgyűlésen lesz egy zsidópárt is?

Pinkelesz: Nű? Tholán az Ütvös oraság fog ilyen pártot alakítani?

Jajtelesz: The baland! Hiszen Ütvös nincs is a parlamentben. Csopa kóser zsidóból fog állani az egész párt.

Pinkelesz: Kevés lesz az ahhoz! Hiszen mindössze csak heten vannak.

Jajtelesz: Épen elegendő arra, hogy az Istóczyék ellen egy fiatalmas pártot alakítsanak, s hogy annál nagyobb legyen az antiszemiták ijedelme, fölveszák mint párt a kétfejú sárkány nevet.

JÖVENDŐLÉS.

A midőn már tehetetlen
Korba lép a férj.
Szegény asszony! Többé tőle
Jót is ne is remélj.

Bár mennyire igyekezzél
Rejteni a báját;
Még sem elég! Csinál férjed
Ezer rendszabályt.

Kiszekiroz a világból,
Vagy agyon szorit.
Nem nyugszik mig minden perczen
Még nem szomorit.

Tisza Kálmán a sajtóval
Igy kötözködik,
Azt hiszi, hogy a mit ő tesz
Mind modern és chic.

Pedig, ha a sajtó asszony,
S a mily nyelve van,
Tisza lesz kiszekirozva,
A boldogtalan.

Meglepetés.

Bismark, Giers és Kálnoki elvonulva a három császár találkozás alatt egy terembe, épen megakarták kezdeni a tanácskozást, a midőn Bismark egy sajtószertű neszre lőn figyelmes. Úgy tetszett neki, mintha valaki a palajbászát hegyezné.

— Van itt még valaki rajtunk kívül? — kérde Bismark Gierstől mint házigazdától.

— Biztosítalak titeket, hogy rajtunk kívül senki sincs e teremben. Az ajtók minden felé jól zárva vannak, odakint kettős az őrség, hogy még csak megse közelithese senki e termet. Bátran tanácskozhatunk.

— Lehet, hogy tévedtem. Ah, de most meg már papiros zörgést hallok! Valaki készül a jegyzésre.

— Tartsunk vizsgálatot, — szóló Kálnoky.
— Nem bánom. Bár én már előre is minden zeget-zugot megvizsgáltam a szobában, — jegyzé meg Giers.

— Meg lett-e nézve ez a divány?

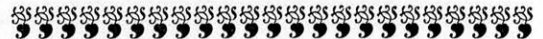
— A fiókja igen.

— Hát a ruganyos része?

— Mit keresne abban egy ember?

— De csak nézzük meg, mert a hang nem jöhetett máshonnet.

A divány csakhamar fel lett fejtve, s nagy csodálkozására valamennyi nagyhatalmassági külügyérnek ott látták becsinalva: Futtakóbit.

Z. J. Ne tessék hinni, hogy az antiszemitizmus lahodóban volna. Vezérférjaink csendes elvonultása és hallgatása korántsem jelzi azok téltenségét. Készülnek a mielőbb bekövetkezendő nagy csatákra, a midőn a polgári házasság és a főrendiház reformja napirendre lesz kitéve. Nehéz feladat vár rájuk. Nekik kell az egész keresztény közvélemény nevében sikra szálni. A küzdelemtől még papjaink is vissza lesznek tartva. Annak a tizenhét hónapjának valóban sisyphusi munkája lesz. — K o m á r o m. Igen, valahányszor csak a keresztény vallás ellen támadás fog intézteni, a Füstölő kész lesz mindannyiszor lövegeivel azt lehetőleg visszaverni, azért a legszivesebben látjuk előre is az oly munkatársakat, kik nemcsak figyelemzetőleg, de egyuttal szellemileg is támogatni képesek e téren lapunkat. A keresztény magyar nép együtt érez a papjával, s a magyar pap egytt szvend a népével, a Füstölő pedig egytt óhajta őket földeríteni. — R é z a n g y a l. Nem használhatjuk, az eszme nagyon régi. A drága a téglá. Már kopletebben is megénekeltek. Kar újra háborgatni. — A z i s t e n i I l k a. Nem foglalkozunk vele, bár a szoazéri igen érdekesen van leírva. Azért, hogy ő is jordánt pusztít, még nem következtetés, hogy egy malomban öröl velünk. — A z s i d ó h ö l g y e k s z é p i t ő s z e r e i. Érdekesebben írhatta volna le, így majdnem élvezetlen. — A z e l e v e n B u d a p e s t. Az ugyan eleven, de az ön verse halva született:

Ott sétált Munkácsy,

Meglátta egy bácsi,

Rákiáltott: ácsi!

Ennél a három sornál többet a legjobb akarat mellett sem közölhetünk. — C s a p d a. Roszkor csappantotta le, nem szorult bele senki. — A h a j ó t ö r é s S i ó f o k n á l. Biz az máshol is megtörténhetett volna, még pedig ugyesbben és különösen eseménydúsabban. — L é p e s m é z. Nem eléggé édes, csináljon jobbat. — M o r g ó v á r y é s a m e g f é l e m l i t e t t J e h u z e u s. Érkező történet, még érdekesnyebben megírva, úgy hogy a ki elolvassa, menten elalszik tőle, csupa sajnálkozásból. — T. B. Azt az urat nem ismerjük. Ön alighanem téved. Más lapnál van tán alkalmazva. Nálunk nem is volt soha. A riadó című lapot két zsidó fiatalember szerkesztette, s azok egyike már át is tért a keresztény vallásra. A Füstölőbe eddigéig sohasem írt még zsidó semmiféle cikket, s a szerkesztőség nincs is velük semmiféle összeköttetésben. — B u d a p e s t. J a n i t o r. A küldeményt köszönettel vettük, lehet hogy egyetmást használni fogunk belőle. Előre semmiféle ígéretet nem tehetünk.